

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce PANDA PRAHA s. r. o.**, IČ 29055431, sídlem Praha, Roháčova 188/37, zastoupeného *JUDr. Janem Szewczykem, advokátem, se sídlem Praha 1, Kaprova 11*, proti **žalovanému Státnímu úřadu inspekce práce**, sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č. j. 9132/1.30/16-3,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č. j. 9132/1.30/16-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 3. 11. 2016, č. j. 7773/6.30/16-28 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla žalobci za spáchání správních deliktů podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, § 25 odst. 1 písm. a) a § 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce uložena úhrnná pokuta ve výši 260.000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce napadá procesní pochybení správního orgánu, spočívající v doručování rozhodnutí v rozporu se správním řádem. Žalobce, jako účastník řízení byl v rámci správního řízení zastoupen advokátem JUDr. Janem Szewczykem, se sídlem Kaprova 11, 110 00 Praha 1 a to na základě plné moci udělené do protokolu dne 20. 7. 2016 v souladu s § 33 správního řádu. Advokát se na základě této plné moci účastnil všech úkonů správního řízení, o čemž svědčí například Protokol o ústním jednání ze dne 5. 10. 2016, Protokol o výsledku svědka V.Ch.V. ze dne 5.1G.201S, Protokol o výsledku svědka T.N.V. ze dne 5. 9. 2016, Protokol o výsledku svědka T.L.N. ze dne 5. 9. 2016, Protokol o ústním jednání ze dne 5. 9. 2016, Protokol o ústním jednání ze dne 25. 8. 2016, Protokol o ústním jednání ze dne 20. 7. 2016. Právní zástupce v souladu se založeno plnou mocí v rámci správního řízení vypracoval a doručil správnímu orgánu několik podání, například doplnění dokazování s vyjádřením účastníka řízení ze dne 2. 8. 2016, odůvodnění odvolání účastníka řízení proti rozhodnutí ze dne 3. 11. 2016. Podání právního zástupce účastníka řízení správní orgán akceptoval, když v odůvodněních svých rozhodnutí se vypořádává s argumentací obsaženou v podáních právního zástupce. Z uvedeného tedy vyplývá, že správní orgán plnou moc právního zástupce účastníka akceptoval jako plnou moc udělenou pro celé řízení ve smyslu § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu. Ve smyslu § 34 správního řádu zástupce podle § 32 a 33 správního řádu v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Z § 34 odst. 2 správního řádu vyplývá, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, se doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. V pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení. Prvoinstanční orgán, který vydal prvoinstanční rozhodnutí dne 3. 11. 2016, toto rozhodnutí v rozporu s § 34 správního řádu doručil do datové schránky pouze účastníku řízení, namísto právního zástupce účastníka řízení. Právnímu zástupci účastníka řízení nebylo rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj č. j. 7773/6.30/16-28 doručeno do současné doby. Správní orgán Státní úřad inspekce práce, který vydal druhoinstanční rozhodnutí dne 9. 5. 2017, toto rozhodnutí v rozporu s § 34 správního řádu doručil do datové schránky pouze účastníku řízení, namísto právního zástupce účastníka řízení. Právnímu zástupci účastníka řízení nebylo rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce, č. j. 9132/1.30/16-3 doručeno do současné doby. Žalobce má za to, že procesní pochybení žalovaného, spočívající v nesprávném doručování, jsou závažná a nezhojitelná a to bez ohledu na skutečnost, že na tato rozhodnutí právní zástupce žalobce reagoval svými podáními (odůvodnění odvolání, žaloba).

Pokud se jedná o hmotně právní argumentaci, žalobce má za to, že z jeho strany nedošlo k porušení zákona č. 435/2004 Sb. Nedošlo tak k umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., jak je uvedeno v napadeném, resp. prvoinstančním rozhodnutí. Žalobce má za to, že v daném případě nebyly kumulativně naplněny definiční znaky závislé práce a tudíž skutkový a právní závěr žalovaného je nesprávný.

Žalobce se neztotožňuje stvrzeními žalovaného, že práce v pracovní době byla rozvržena „quasi zaměstnavatelem“. Zhotovitelé stejně tak jako kdokoliv jiný, včetně žalobce, byli povinni respektovat provozní dobu obchodního centra, což je pochopitelné a vyplývá to z provozních řádu samotného obchodního centra, jakož i z podstaty věci, kdy by nemělo praktického významu, aby zhotovitel zhotovoval dílo, určené k okamžitému odběru koncovým zákazníkem, toto dílo zhotovoval mimo provozní dobu obchodního centra, kdy se

v obchodním centru žádní zákazníci nenacházejí. Žalobce odmítá tvrzení žalovaného, že dodavatel používá vlastní nástroje a jiné vybavení, eventuálně při práci zpracovává materiál odběratele, což není předmětem fakturace. Tyto závěry nevyplývají z provedeného dokazování. Pokud se jedná o zpracovávání materiálu, pak toto bylo individuální a záviselo na dohodě mezi zhotovitelem a odběratelem, kdy v souladu s dohodou bylo předmětem fakturace. Používání vlastního vybavení a nástrojů je naopak znakem obchodně právního vztahu, kdy zhotovitel zcela běžně při zhotovování díla používá své vlastní vybavení a nástroje, což obvykle bývá zakalkulováno do ceny díla. Toto je naprosto běžné například na stavbách, kdy samostatné podnikatelské subjekty, které zhotovují stavbu, popřípadě část stavby, částečně disponují svým vybavením a částečně využívají vybavení zajištěné odběratelem (typicky jeřáby, míchačky, stavební stroje). Nejinak tomu bylo v projednávaném případě, kdy zhotovitelé ke zhotovování díla používali své nádoby a pracovní prostředky, včetně ochranných pomůcek, zatímco některé vybavení kuchyně bylo poskytnuto odběratelem (sporáky, lednice apod.). Je pochopitelné, že si každý zhotovitel nenosil na místo zhotovení díla svůj sporák či lednici, stejně tak jako si obvykle subdodavatelské firmy na stavbu nepřivážejí své jeřáby, výtahy či míchačky. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by dílčím znakem posouzení nelegální práce byla skutečnost, že dodavatel má pouze jediného odběratele. Předně tento závěr neplatí u všech dodavatelů. Pokud však zhotovitel nedisponoval žádnými zaměstnanci a podnikatelskou činnost na základě živnostenského oprávnění vykonával sám, pak je přirozené, že po dobu platnosti Smlouvy o dílo uzavřené s jedním odběratelem, kdy plnění podmínek smlouvy zcela obsáhlo kapacitu zhotovitele, že v předmětném období dalšího odběratele nevyhledával. Bylo by ze strany zhotovitele nezodpovědné uzavírat obchodně závazkové právní vztahy svíce odběrateli za situace, kdy by si byl zhotovitel vědom, že není v jeho kapacitních možnostech závazkům dostát. Nesplnění závazků by se zhotovitel vystavoval případným smluvním sankcím.

Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se dodavatel při práci choval jako zaměstnanec, kdy jeho práce byla řízena vedoucím zaměstnancem odběratele. Takovýto závěr žalovaného neodpovídá provedenému dokazování, kdy naopak z dokazování vyplynulo, že si zhotovitelé zpracovávání díla organizovali sami mezi sebou. Žádný vedoucí zaměstnanec odběratele, který by zhotovitelům uděloval pokyny, neexistoval. Jako dílčí znak pro posouzení nelegální práce žalobce odmítá tvrzení, že se dodavatel třetím osobám jevil jako zaměstnanec. I v tomto případě žalobce použije srovnání se situací například na stavbě, kdy třetí osobě, pozorující stavbu se nepochybně mohou na staveništi přítomné osoby jevit jako zaměstnanci, byť na stavbě může v jeden okamžik vykonávat stavební činnost několik různých stavebních firem a to na základě uzavřených smluv o dílo. Žalobce odmítá argumentaci žalovaného, že se jedná o závislou práci skupiny osob, kdy odpovědnost jednotlivých OSVČ za dodávku nebude vůbec zřejmá. Toto neodpovídá skutečnosti. Jakkoliv se může jevit, že se jedná o práci skupiny osob, pak z dokazování vyplývá, že zhotovitel dílo zhotovoval celé a za dodávku nesl odpovědnost. Pokud se na místě nacházely jiné osoby, jednalo se jiné zhotovitele, kteří zhotovovali jiné dílo, popřípadě se mohlo jednat o zaměstnance, provádějící pomocné práce, jako je mytí nádobí či příprava surovin. Nelze přijmout tvrzení, že dílčím znakem pro posouzení nelegální práce je skutečnost, že by pro případ nepřítomnosti OSVČ nebylo smluvně zajištěno vykonání práce jinou OSVČ. Dílo bylo zhotovováno v průběhu sjednaného časového úseku více dodavateli a to na základě samostatně uzavřených smluv o dílo. Tito dodavatelé mezi sebou komunikovali a dílo vykonávali v souladu s tím, jak se mezi sebou dohodli, aniž by museli plnit pokyny odběratele. V případě výpadku jednoho dodavatele byl tento pokryt jiným dodavatelem a to na základě dohody dodavatelů mezi sebou, nikoliv na základě příkazů odběratele. Žalobce tedy zásadně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by se v daném případě mělo jednat o tzv.

„švarcsystém" a že by se účelově snažil vytrháváním z kontextu jednotlivých dílčích hledisek prokázat, že s předmětnými cizinci uzavřel obchodně právní vztah. Skutečnost, že obchodně právní vztah byl uzavřen nelze zpochybnit, neboť toto vyplývá z listinných důkazů, zejména z předložených smluv, fakturací a objednávek.

Žalobce nesouhlasí stvrzením žalovaného, nemajícím oporu v provedeném dokazování (jedná se pouze o ničím nepodložené spekulace a úvahy žalovaného), že smlouvy o dílo měly jediný účel a to navodit dojem o legálním stavu soukromoprávních vztahů mezi účastníkem řízení a cizinci a tím došlo k obcházení § 3 zákoníku práce. Naopak zjištěné skutkové okolnosti, vedou k závěru, že v daném případě se jednalo o obchodně závazkový právní vztah, založený v souladu s obchodním zákoníkem, konkrétně v souladu s § 2586 a následujících občanského zákoníku, upravující podmínky smlouvy o dílo. Předně je třeba zdůraznit, že i přesto, že kontrolování cizinci se v době prováděné kontroly nacházeli v provozovně žalobce, neznamená to, že vykonávali práci ve vztahu podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli. Žalobce nikdy těmto osobám neudílel pokyny pro výkon práce. Ze smlouvy o dílo vyplývá, že zhotovitel zhotovoval předmět díla samostatně, bez jakýchkoliv konkrétních zásahů ze strany objednatele. Nejednalo se v žádném případě o závislou činnost ani o zastřený pracovní vztah. Objednatel řádně zaplatil zhotoviteli za provedené dílo a to na základě faktur. Předmět díla je dle názoru žalobce dostatečně určitý a přesně specifikovaný. Zhotovitelé tedy vystupovali v rámci smluvního vztahu jako rovnoprávní účastník smluvního vztahu a dle svého vlastního uvážení vykonávali činnost v souladu se smlouvou o dílo. Zhotovitelé činnost nevykonávali jménem žalobce, nýbrž svým jménem a na své nebezpečí jako zhotovitelé ve smyslu § 2586 a násl. občanského zákoníku. V tomto ohledu je závěr žalovaného nesprávný. Činnost osob byla založená na základě obchodně závazkového právního vztahu, uzavřeného v každém jednotlivém případě mezi dvěma podnikatelskými subjekty. Tyto skutečnosti vyplývají zejména z provedeného dokazování a to především z předložených listin, jako jsou smlouvy o dílo, písemné objednávky, fakturace, výpisy z rejstříku podnikatelských subjektů apod., ale také z výpovědí zástupce účastníka řízení a zejména ze svědeckých výpovědí. Žalovaný hodnotil provedené důkazy tendenčně a nesprávně v neprospěch žalobce. Závěry žalovaného nemají oporu v provedených důkazech a v mnoha ohledech se jedná o spekulativní a ničím neprokázaná tvrzení. Tvrzení žalovaného v tom smyslu, že smlouvy o dílo byly uzavírány za účelem zastřít závislou práci, jsou čirou a ničím nepodloženou spekulací. Předně je třeba zdůraznit, že všechny shora uvedené osoby jsou samostatné podnikatelské subjekty, které jsou oprávněny vlastním jménem uzavírat obchodně závazkové právní vztahy. Mají přidělené identifikační číslo a byly tak oprávněny k činnosti, kterou vykonávaly v době kontroly, prováděné u žalobce ve dnech 17. 7. 2015 - 27. 11. 2015. Tyto osoby naopak nebyly oprávněné k uzavírání pracovněprávního vztahu, neboť jim nebylo vydáno příslušné pracovní povolení. Tyto skutečnosti vyplývají z provedeného dokazování. Jako osoby samostatně výdělečně činné s právní subjektivitou, vstoupily v souladu se svým předmětem podnikání do právního vztahu s žalobcem. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že k uzavírání smluv o dílo docházelo na základě vzájemného konsenzu obou smluvních stran. Žádný z účastníků smluvního vztahu nebyl k uzavření smlouvy o dílo nucen a naopak zhotovitelé požadovali a navrhovali uzavření závazkového právního vztahu mezi dvěma podnikatelskými subjekty. Shora označené osoby jakožto samostatní podnikatelé neměly zájem na uzavírání pracovněprávního vztahu, právě proto, že měli živnostenská oprávnění k podnikatelské činnosti a tuto podnikatelskou činnost chtěli v souladu se svým oprávněním vykonávat. V žádném případě tak nemohlo dojít ze strany žalobce k porušení zákonem chráněného zájmu na ochraně pracovního trhu, na regulaci pracovního trhu v České republice či ochraně zaměstnance, jak je tvrzeno v napadeném rozhodnutí.

Obchodní vztah, založený mezi žalobcem a shora uvedenými osobami, byl vždy založen na základě rovnosti účastníků právního vztahu a vždy z iniciativy smluvní strany, označené jako zhotovitel, která měla zájem v souladu se svým živnostenským oprávněním podnikat. Smlouvy o dílo byly uzavírány v souladu s § 2586 a násl. zákona č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník). Stejně tak i činnost zhotovitele byla vykonávána důsledně v souladu s ustanoveními občanského zákoníku, jakož i v souladu s ujednáními ve smlouvě, které nejsou v rozporu se zákonem. Dilem se rozumí zhotovení určité věci (není tedy vyloučeno, aby předmětem díla bylo zhotovení specifického pokrmu). Pokud žalovaný dovozuje vztah podřízenosti ze skutečnosti, že shora označené osoby vykonávaly činnost pro žalobce za účelem získání odměny za vykonanou práci, pak s tímto závěrem se nelze ztotožnit. Již s § 2586 odst. 1 občanského zákoníku vyplývá, že objednatel se zavazuje za provedené dílo zaplatit cenu. Jedná se tak o plnění úplatné, kdy jeho základním znakem je zaplacení ceny díla, kterou žalovaný označuje za odměnu. Je pochopitelné, že zhotovitel, jakožto samostatný právní subjekt zhotovoval dílo za peníze, tedy za sjednanou cenu díla. Tato skutečnost však nesvědčí o vztahu vzájemné podřízenosti či nadřízenosti, neboť cena díla (odměna) je pojmovým znakem smlouvy o dílo.

Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí vytýká nepřesné ujednání smluvních podmínek o ceně díla, pak je třeba uvést, že dle občanského zákoníku je cena díla ujednána dostatečně určitě, je – li dohodnut alespoň způsob jejího určení, anebo je – li určena alespoň odhadem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že osoby respektovaly pokyny žalobce a vykonávaly práci kuchařů. Je pochopitelné, že v každém smluvním závazkovém vztahu se účastníci smluv musejí vzájemně respektovat. Pokud žalovaný považuje za „pokyny“ vymezení předmětu díla, popřípadě objednávky, pak žalobce má za to, že takovéto vymezení nejen že není v rozporu s občanským zákoníkem, ale je přímo obligatorní náležitostí smlouvy. Předmět smlouvy musí být specifikován dostatečně určitě, aby smlouva vůbec byla platná a závazná. Splnění základní náležitosti smlouvy však nelze kvalifikovat jako „pokyny“ zaměstnavatele vůči zaměstnanci. Dle § 2593 občanského zákoníku má objednatel právo kontrolovat provádění díla. Zjistí - li, že zhotovitel porušuje svou povinnost, může požadovat, aby zhotovitel zajistil nápravu a prováděl dílo řádným způsobem. Tedy i občanský zákoník upravuje možnost kontroly provádění díla a udílení pokynů zhotoviteli, přičemž se nepochybně nejedná o vzájemný vztah nadřízenosti a podřízenosti. Dle § 2592 občanského zákoníku je zhotovitel vázán příkazy objednatele, ohledně způsobu provádění díla jen plyne - li to ze zvyklostí, anebo bylo - li to ujednáno. Ustanovení občanského zákoníku tedy předpokládá v případě ujednání (a to i ústní formou) udílení příkazů ze strany objednatele, kdy těmito příkazy je zhotovitel vázán. Tedy ani v tomto případě právní vztahy mezi žalobcem a zhotoviteli nejsou v rozporu se zákonnými ujednáními o smlouvě o dílo. Občanský zákoník rovněž předpokládá situaci, kdy zhotovitel opatří věc, zpracovanou při provádění díla. V tomto případě se jedná o opatření surovin na výrobu pokrmů. V takovém případě se má za to, že kupní cena zpracované věci je zahrnuta v ceně díla. Toto je v souladu s výpověďmi svědků, kteří uvedli, že v případě, že si opatřili suroviny na svůj náklad, toto zakalkulovali do ceny díla. Smlouva o dílo taktéž nevylučuje, aby dílo bylo zpracováno z věcí, poskytnutých a zjištěných objednatelem. Stejně tak není vyloučeno, aby zhotovitel vykonával dílo za využití některých technických zařízení, zajištěných objednatelem (v daném případě zhotovitelé využívali sporáky a některé vybavení kuchyně, které patřily do vlastnictví objednatele). Jak již bylo uvedeno shora, tato situace je u smluv o dílo naprosto obvyklá, což lze demonstrovat na příkladu provádění staveb. Je obvyklé, že objednatel zajistí na své náklady stavební stroje (míchačky, jeřáby, výtahy), které nejsou ve vlastnictví zhotovitele, přičemž zhotovitel tato zřízení používá při zhotovování díla (stavby). Skutečnost, že stavební firma při provádění stavby jako díla využívá například míchačku opatřenou objednatelem,

nezakládá přece žádnou pochybnost o tom, že se jedná o smlouvu o dílo. Ze zákonných ustanovení smlouvy o dílo nevyplývá, že by předmět díla musel být nějak označen jménem zhotovitele, jak dovozuje správní orgán. Zhotovitel zhotovuje v souladu se smlouvou o dílo sjednaný počet pokrmů, přičemž se jedná o smluvní vztah mezi objednatelem a zhotovitelem. Pro vzájemnou fakturaci je rozhodná evidence počtu zhotovených pokrmů, kdy tato evidence vedena byla. Objednatel zhotovené dílo dále prodává koncovému zákazníkovi. Pro zákazníka je nerozhodné, který ze zhotovitelů pokrm připravil. Zákazník skutečně nepožaduje, aby konkrétní pokrm byl individuálně odlišen, či podepsán zhotovitelem, který jej připravil. Pokud toto nepožaduje zákazník, pokud toto nepožaduje ani objednatel, neboť evidenci počtu zhotovených pokrmů si vede jiným způsobem v souladu s ujednáním mezi zhotovitelem a objednatelem, pak není důvod, proč by měl být každý jednotlivý pokrm individualizován a označen subjektem, který jej vyhotovil. Takovéto požadavky nevyplývají ani z občanského zákoníku, ani ze smlouvy o dílo.

Pokud žalovaný dovozuje závislost shora uvedených osob na žalobci z toho, že zhotovitel byl povinen rámcově dodržovat otevírací dobu provozovny, pak ani toto ujednání nelze považovat za okolnost svědčící o zastírání pracovněprávního vztahu. Je pochopitelné, že zhotovitel musí respektovat provozní dobu obchodního centra, kdy mimo tuto provozní dobu se v prostorách nemůže zdržovat zpravidla ani účastník řízení. Vyplývá z prosté logiky věci a samotného předmětu díla, že by zřejmě nemělo smysl, kdyby zhotovitel zhotovoval dílo mimo provozní dobu obchodního centra, popřípadě mimo provozní dobu objednatele. Z povahy předmětu díla je zřejmé, že toto je určeno k bezodkladnému prodeji konečnému spotřebiteli, a tudíž by bylo proti zdravému rozumu, pokud by zhotovitel prováděl dílo mimo provozní dobu. Dle § 2590 občanského zákoníku platí, že zhotovitel provede dílo s potřebnou péčí v ujednaném čase a obstará vše, co je k provedení díla potřeba. Není - li doba plnění ujednána, provede zhotovitel dílo v době přiměřené jeho povaze. Má se za to, že je čas plnění ujednán ve prospěch zhotovitele. I z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá závazek zhotovitele provést dílo v ujednaném čase, popřípadě v době přiměřené jeho povaze. Povahou díla je nepochybně toto dílo provést v provozní době a nikoliv například v nočních hodinách, kdy v obchodním centru nikdo není. Ujednání těchto pochopitelných a logických podmínek tedy nelze považovat za projev jakéhosi vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Žalovaný měl důsledně vycházet z provedených důkazů, které jednoznačně svědčí pro existenci obchodně závazkového právního vztahu, založeného v souladu s obchodním zákoníkem, jednoznačným důkazem jsou svědecké výpovědi všech slyšených svědků, kteří potvrdili, že jako podnikatelé uzavřeli s účastníkem řízení smlouvu o dílo a v souladu s touto smlouvou zhotovovali dílo. Všichni slyšení svědci jednoznačně vyloučili, že by jim byly udíleny pokyny od žalobce ve smyslu pracovněprávního vztahu. Svědci potvrdili, že jim nebyla ze strany žalobce stanovená pracovní doba ani nebyl evidován čas, který strávili v souvislosti s prováděním díla. Připustili, že museli respektovat provozní dobu, což je zcela pochopitelné, neboť provozní dobu musí respektovat i samotný žalobce. Všichni svědci shodně vypověděli, že si vedli evidenci zhotovovaných pokrmů, kdy na základě této evidence a vzájemného odsouhlasení fakturovali cenu díla. Je přitom zcela lhostejné, jestli si evidenci vedl ten který zhotovitel v sešitě, na zvláštním papíře či na vyvěšené nástěnce. Je taktéž naprosto lhostejné, jestli byla evidence vedena v českém jazyce či jiném jazyce. Podstatné je, že mezi objednatelem a zhotovitelem došlo ke shodě a vzájemnému odsouhlasení rozsahu díla, jakožto podkladu pro fakturaci. Bylo na zhotovitelích, jak se dohodli mezi sebou, kdo bude který den a který čas zhotovovat dílo. Z výpovědí svědků vyplývá, že zástupce žalobce do tohoto nezasahoval. Výpověď svědků není v žádném případě v rozporu s výpovědi zástupce žalobce M.P. Není tak důvod těmto výpovědím nevěřit a jakkoliv je zpochybňovat. Výpovědi svědků a zástupce žalobce jsou ve shodě se všemi listinnými důkazy. Pro existenci reálného obchodně závazkového

vztahu svědčí platně uzavřené smlouvy o dílo, které byly uzavřeny se všemi shora označenými osobami na jedné straně a žalobcem na straně druhé. Smlouvy jsou určité a srozumitelné, a ani jedna ze smluvních stran nenamítá jejich neplatnost. Byly doloženy další listiny, prokazující plnění na základě předmětných smluv a to zejména objednávky a fakturace. Nemá být vyloučeno, aby některé objednávky byly učiněny v ústní formě, což je vzhledem k povaze předmětu díla naprosto pochopitelné a takovýto postup není v rozporu s občanským zákoníkem. Pokud žalovaný existenci písemné smlouvy o dílo hodnotí v neprospěch žalobce, jako důkaz svědčící o „udílení pokynů nadřízeného vůči podřízenému“, pak si žalobce nedokáže představit, jak by žalovaný hodnotil, kdyby písemné smlouvy o dílo vůbec předloženy nebyly. S největší pravděpodobností by takovouto situaci žalovaný hodnotil jako jednoznačný důkaz o nelegálním zaměstnávání, neboť by argumentoval tím, že „účastník řízení nepředložil smlouvu o dílo a tudíž neprokázal své tvrzení o existenci smluvního vztahu“. Jinými slovy správní orgán hodnotí jakékoliv důkazy vždy v neprospěch účastníka řízení. Dalším důkazem ve prospěch tvrzení účastníka řízení je skutečnost, že všechny shora uvedené osoby měly v době provedení kontroly platné živnostenské oprávnění a mohly uzavřít smlouvu o dílo s příslušným předmětem plnění.

V rámci správního řízení nebylo prokázáno, že by shora označené osoby vykonávaly u účastníka řízení práci ve vztahu nadřízenosti účastníka řízení jako zaměstnavatele a podřízenosti jako zaměstnance, ale naopak z provedeného dokazování, zejména podání vysvětlení M.P., svědeckých výpovědí a listinných důkazů bylo prokázáno, že se jednalo o řádný obchodně závazkový právní vztah, založený smlouvami v souladu s příslušnými ustanoveními občanského zákoníku. Jednáním žalobce tak nedošlo k porušení § 5 písm. e) bod 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, jak je nesprávně uvedeno v napadeném rozhodnutí žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného

Žalobce v bodě napadá procesní pochybení jak oblastního inspektorátu práce, tak i žalovaného správního orgánu spočívajícího v doručování rozhodnutí v rozporu se správním řádem, kdy obě rozhodnutí byla doručena přímo žalobci jako účastníku řízení, namísto jeho zmocněnému právnímu zástupci. K tomuto nutno uvést, že v rámci správního řízení bylo doručováno do datové schránky žalobce - účastníka řízení na základě sdělení žalobce, resp. pana M.P., učiněného při ústním jednání na oblastním inspektorátu práce dne 20. 07. 2016 (viz Protokol o ústním jednání č. j. 7773/6.30/16-7), kterého se účastnil i právní zástupce žalobce, JUDr. J.S.. Důvodem pro tuto žádost byla, dle sdělení oblastního inspektorátu práce žalovanému, mimo jiné i skutečnost, že oznámení o zahájení správního řízení a současné nařízení ústního jednání (přípis č. j. 7773/6.30/16-3 ze dne 23. 05. 2016), doručované na základě plné moci ze dne 19. 03. 2015 panu M.P., se dostalo do dispozice jmenovaného dle jeho vyjádření opožděně, a proto se tento neúčastnil prvního ústního jednání ve věci. Proto preferoval doručování do datové schránky žalobce, s čímž souhlasil i přítomný právní zástupce žalobce JUDr. J.S. Tento právní zástupce žalobce nadto po celou dobu správního řízení, a to jak v řízení na prvním stupni, tak i v řízení odvolacím, nesprávnost doručování jakkoliv nenamítl a na doručované listiny bez námitek reagoval. Dle názoru žalovaného tak oba správní orgány neporušily § 34 odst. 2 správního řádu, jak namítá žalobce, a postupovaly ve smyslu § 19 odst. 4 správního řádu, neboť doručovaly na adresu, kterou si zvolil žalobce jakožto účastník řízení.

Prvostupňový správní orgán i žalovaný se ve svých rozhodnutích zabývaly jednotlivými znaky závislé práce, které žalobce v podané žalobě odmítá a popírá. Žalovaný

opětovně odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 6Ad 28/2011 - 35, ze dne 26. 02. 2015, v němž soud dospěl k závěru, cit.: „Již z povahy věci je činnost servírky a kuchaře v zařízení veřejného stravování činnosti závislou na pokynech zaměstnavatele (provozovatele zařízení), jde o činnost v podřízeném postavení a o činnost, jež není prováděna vlastním jménem.“. Na tomto závěru i nadále trvá žalovaný. Žalovaný dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 53/2011 -208, ze dne 08. 09. 2011, dle něhož: „O vůli osob (poplatníků) setrvávajících ve vztahu obdobném závislé činnosti [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů] lze usuzovat nejen z důkazů přímých (jejich svědeckých výpovědí), ale i z důkazů nepřímých, tvoří-li logický, ničím nenarušený a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů.“ Dále uvedený rozsudek uvádí, že: „Z ostatních důkazů provedených v průběhu daňového řízení [...] bylo zřejmé, že vůle kooperujících osob setrvat ve vztahu obdobném vztahu ze závislé činnosti byla provedena konkludentním jednáním: charakter vykonávané práce byl dlouhodobý, pracovaly výlučně jen pro jednoho zaměstnavatele, práce byla vykonávána v areálu žalobkyně, kde kooperující osoby používaly rovněž sociální zařízení a měly možnost využít stravování, byly jim žalobkyní poskytovány pracovní nástroje a činnost vykonávaly na základě pokynů žalobkyně a pod jejím dohledem; pracovníci byli před započítáním prací proškoleni pro následnou odbornou činnost a současně i z oblastí bezpečnosti práce a požární ochrany, vedli evidenci odpracovaných hodin (příchod a odchod z pracoviště zaznamenávali na kontrolní lístky umístěné u vrátnice) aj. Pokud by tomu tak nebylo a kooperující osoby by si nepřály setrvat ve vztahu obdobném pracovnímu poměru, jistě by se nepodřídily popsanému pracovnímu režimu žalobkyně Dle výše citovaného rozsudku NSS, v návaznosti na rozsudek NSS č.j. 2 Afs 62/2004-70, ze dne 24. 2. 2004: „o závislou činnost zpravidla nejde, jedná-li se o specializovanou činnost vykonávanou pouze krátkodobě či nesoustavně a kdy je její výkon je podmíněn faktory do značné míry nezávislými na vůli zadavatele (např. se jedná o sezónní práce, práce závislé na počasí, práce podmíněné realizací jednorázově získané zakázky apod.)“. Ačkoliv se uvedený rozsudek vztahuje k daňovému řízení, lze jej dle žalovaného vztáhnout i na tuto věc. Z provedených důkazů v rámci správního řízení a z obsahu správního spisu dle žalovaného vyplývá, že charakter vykonávané práce předmětných osob (V.D.N., V.V.N., V.Ch.N. a T.L.N.) byl dlouhodobý, a to minimálně od 17. 07. 2015 do 04. 08. 2015, o čemž vypovídají smlouvy o dílo uzavřené s uvedenými osobami a výpovědi uvedených osob. Z hlediska charakteru činnosti žalobce prováděné v provozovnách v areálu Obchodního centra Plzeň Plaza, Radčická 2, Plzeň a na adrese Americká 1981/24, Plzeň, tj., provozování rychlého občerstvení v oboru asijské kuchyně, se nejedná u uvedených osob, které prováděly běžnou přípravu a servírování pokrmů, v žádném případě o činnost specializovanou, vykonávanou pouze krátkodobě či nesoustavně. Naopak žalobce jejich prostřednictvím realizoval plně svou podnikatelskou činnost v uvedených provozovnách, kde činnost kuchaře nevykonával žádný zaměstnanec žalobce. Jen stěží lze tedy činnost kuchařů ve vztahu k provozovně rychlého občerstvení považovat za specializovanou činnost. Nejednalo se dle výše uvedeného ani o jednorázovou zakázku, ale o činnost soustavnou. Svědek V.Ch.V. dále uvedl, že jinde, než v provozovně žalobce nepracoval, práci všechny uvedené osoby vykonávaly v provozovnách žalobce, když charakter činnosti - příprava a servírování jídel - ani jinou možnost neumožňoval. Ačkoliv kuchaři pro svou činnost používali vlastní náčiní, je toto pro výkon práce kuchaře běžný a specifický postup, kdy každý kuchař má např. svou vlastní sadu nožů, kterou používá. Nejedná se však o znak obchodněprávního vztahu, jak uvádí žalobce v podané žalobě, ale o běžný postup v této profesi, a to i v případě kuchařů - zaměstnanců. Suroviny, které uvedené osoby zpracovávaly a vařily z nich pokrmy, dle výpovědi svědka V.Ch.V. opatroval žalobce. Pokyny k výkonu činnosti uvedených osob jim dával opět žalobce, když tyto měly formu písemných objednávek a příkazů od zaměstnanců žalobce

vykonávajících činnost obsluhy. Svoji činnost by výše uvedené osoby bez těchto pokynů ani nemohly vykonávat. Ačkoliv žalobce uvedeným osobám nevedl evidenci odpracovaných hodin a dle jeho tvrzení jim pracovní dobu ani nijak neurčoval, je zjevné, že tyto osoby musely respektovat otevírací dobu provozoven žalobce a tuto pokrýt, aby byly zajištěny služby poskytované žalobcem jeho zákazníkům. Žalobce v podané žalobě poukazuje na skutečnost, že uvedené osoby musely respektovat otevírací dobu obchodního centra, zcela však pomíjí skutečnost, že k výkonu nelegální práce docházelo i v provozovně žalobce na adrese Americká 1981/24, Plzeň, která nebyla součástí žádného obchodního centra, a že uvedené osoby především nemohly vykonávat práci libovolně, ale byly otevírací dobou provozoven vázány tak, že nejenom, že ji nemohly přesáhnout, ale ani nemohly vykonávat práci pouze v její části; v takovém případě by nebyly zajištěny služby poskytované zákazníkům žalobce. Žalobce v podané žalobě zdůrazňuje, že výše uvedené osoby byly oprávněny k výkonu činnosti, kterou prováděly v době kontroly pro žalobce, na základě živnostenských oprávnění, nebyly však oprávněny k uzavření pracovněprávního vztahu, jelikož nedisponovaly příslušným povolením k zaměstnání. Právě však skutečnost, že se jednalo o osoby, které k výkonu práce potřebovaly povolení k zaměstnání, bylo dle názoru obou správních orgánů důvodem, proč došlo mezi těmito osobami a žalobcem k uzavření smluv o dílo namísto pracovněprávního vztahu, ačkoliv fakticky pro žalobce vykonávaly závislou práci. Žalobce, resp. zmocněnec M.P. sám navíc vypověděl, že by žalobce s uvedenými osobami uzavřel pracovněprávní vztah, pokud by se jednalo o dlouhodobější spolupráci.

Argumentace žalobce obsažená v podané žalobě vyplývá především z jeho lpění na jeho opakovaném tvrzení, že mezi výše uvedenými osobami a žalobcem byl uzavřen obchodněprávní vztah, když poukazuje na příslušná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, upravující smlouvu o dílo. Podstatný je však faktický stav věci, který byl dle žalovaného ve správním řízení dostatečně zjištěn a který popírá existenci obchodněprávních vztahů a naopak prokazuje faktický výkon závislé práce výše uvedenými osobami pro žalobce. V případě výkonu závislé práce pak zákoník práce nepřipouští možnost volby mezi uzavřením pracovněprávního či obchodněprávního vztahu. Žalovaný má za to, že provedené důkazy, především listinné důkazy a výpovědi svědků, tvoří logický, ničím nenarušený a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících důkazů, které právě výše uvedené prokazují.

Ačkoliv žaloba směřuje proti celému výroku rozhodnutí žalovaného, neobsahuje žádnou argumentaci týkající se spáchaných správních deliktů dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce a dle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce. Obdobně pak ani žalobcovo odvolání neobsahovalo žádné námítky vůči těmto správním deliktům. Žalovaný proto v této části odkazuje zejména na prvostupňové rozhodnutí oblastního inspektorátu práce a jeho dostatečné odůvodnění.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé

rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v podané žalobě zpochybňoval postup správních orgánů a závěry obsažené v napadeném rozhodnutí ve dvou rovinách – procesní a hmotněprávní, soud bude proto odůvodnění tohoto rozsudku strukturovat obdobným způsobem.

A. Námitka procesního charakteru

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, již napadal způsob doručení prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí. Předně se soud ztotožňuje s právním názorem žalovaného, že za situace, v níž žalobce za přítomnosti svého zástupce před správním orgánem projeví vůli v tom směru, aby bylo doručováno přímo jemu, tak jako tomu bylo v nyní projednávané věci (viz protokol ze dne 20. 7. 2016, č. j. 7773/6.30/16-7), pak se pravidlo obsažené v § 34 odst. 2 správního řádu, podle něhož „s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci, doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak“, neuplatní. Nadto soud zdůrazňuje, že předmětná žalobní námitka má od počátku vadnou konstrukci, neboť i pokud by soud vyšel v čistě hypotetické rovině z předpokladu, že prvoinstanční orgán, resp. žalovaný vskutku při doručování pochybili, pak by toto pochybení za dané situace nikdy nemohlo založit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zrušení rozhodnutí pro procesní vadu mohou odůvodnit jen taková podstatná pochybení správního orgánu, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí (na pozici strany), nebo takové vady, které by potenciálně vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí mít mohly. Zjistí-li soud, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo určitou procesní vadou, vždy musí dále hodnotit, zda popsaná vada mohla či nemohla mít vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí. Jen v případě, že taková vada zákonnost vydaného rozhodnutí ovlivnit mohla, bude dán důvod ke kasaci správního rozhodnutí. Obdobné závěry jsou ostatně předmětem konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek NSS č. j. 2 Afs 125/2006 ze dne 28. 2. 2007). V daném případě byl však zástupce žalobce prokazatelně seznámen s obsahem uvedených rozhodnutí, což jednoznačně vyplývá ze samotného obsahu žaloby, v níž brojí proti závěrům obsažených ve správních rozhodnutích, materiální funkce doručování byla bez sebemenších pochyb splněna, jakékoliv dotčení na procesních právech žalobce tak v tomto směru vůbec nepřipadá v úvahu.

B. Námitka hmotněprávního charakteru

Mezi účastníky je sporná povaha právního vztahu mezi žalobcem a kuchaři V.D.N., V.V.N., V.Ch.V. a T.L.N. (dále jen „kuchaři“) při přípravě pokrmů v restauracích žalobce, konkrétně to, zda je jednalo o obchodněprávní vztah ve formě smlouvy o dílo, jak namítá žalobce, či zda šlo v souladu s argumentací správních orgánů o skrytý výkon závislé práce naplňující skutkovou podstatu deliktu umožnění výkonu nelegální práce shora uvedených osob ze strany žalobce podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Zákon o zaměstnanosti rozumí „nelegální prací“ dle § 5 písm. e) bodu 1. cit. zákona „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovní vztah“.

Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

Podle § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Na základě shora citovaných právních předpisů lze shrnout, že nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti lze vnímat jako práci, jež má ve skutečnosti charakter závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce, ovšem dochází zde k obcházení zákona, neboť mezi osobami, jejichž vztah vykazuje znaky zaměstnávání (závislé práce), nevzniká pracovní poměr či pracovněprávní vztah mimo pracovní poměr (na základě dohod o práci vykonávané mimo pracovní poměr), nýbrž je takový vztah upravován ujednáními občanskoprávními (obchodními), avšak ne ujednáními podle zákoníku práce, popřípadě není upraven nijak, a jde tak o „práci načerno“ bez sjednání pravidel nesoucích znaky závislé práce.

V projednávané věci žalobce argumentuje, že kuchaři s ním nebyli v žádném pracovněprávním vztahu, jednalo se o jeho subdodavatele na základě smlouvy o dílo samostatně připravující žalobcem předem objednaný počet jídel, který mu následně fakturovali. Zároveň všichni kuchaři měli vystavené příslušné živnostenské oprávnění.

Argumentace žalobce o obchodněprávní povaze vztahu s kuchaři však neodpovídá skutkovému stavu, který vyšel najevo ve správním řízení. Jak již bylo předestřeno shora při výkladu pojmu „nelegální práce“ ve věci má klíčový význam skutečný charakter vykonávané práce, nikoliv způsob jejího smluvního vymezení. Byť žalobce vytvořil formálně bezvadnou strukturu (uzavření smluv o dílo, vystavení objednávek a faktur, existence živnostenského oprávnění kuchařů), nelze odhlédnout od skutečného postavení kuchařů a podmínek jimi vykonávané práce, tak jak vyplynuly z důkazního řízení. Kuchaři v provozovně vařili pouze pro klienty, kteří navštívili restauraci žalobce, vlastní klientelu neměli. Vystupovali tak jménem restaurace, resp. žalobce a nikoliv svým jménem v postavení OSVČ, zároveň to byl žalobce, který ve vztahu k zákazníkům restaurace nesl plnou odpovědnost za výsledek práce kuchařů. Dalším významným aspektem je i skutečnost, že kuchaři pracovali a pohybovali se na pracovišti žalobce ve firemním oblečení žalobce (viz. fotografie tvořící přílohu č. 1 protokolu o kontrole č. j. 11818/6.71/15-7), což dle soudu obvykle značí zařazení do jednoho pracovního týmu. Obsah fotografií rovněž popírá tvrzení žalobce o tom, že kuchaři byli v postavení subdodavatelů poskytující přesně ujednaná plnění (přípravu předem vymezených pokrmů), když je z něho patrné, že T.L.N. se vedle přípravy jídel (fotografie č. 55/22) věnuje i obsluze zákazníků (fotografie č. 52/21), postupuje tedy způsobem typickým pro zaměstnance restaurace rychlého občerstvení. Nelze odhlédnout ani od skutečností uvedených kuchařem V.Ch.V. v rámci svědecké výpovědi ze dne 5. 10. 2016, kdy svědek vypověděl, že „*tuto činnost (tj. přípravu jídel, pozn. soudu) vykonával skoro denně, některé dny měl volno*“. Pokud byl tedy kuchař na pracovišti v provozovně pravidelně vyjma svého volna, nemohl vykonávat žádnou podnikatelskou činnost pro jiné obchodní partnery v množství, které by mu bylo s to zajistit prostředky na obživu. Byl proto závislý na finanční odměně poskytované žalobcem, která logicky musela představovat ekonomicky významný zdroj jeho příjmů, což podle soudu představuje další indicii existence vztahu nadřízenosti a podřízenosti mezi kuchařem a žalobcem, tj. prvku typického právě pro závislou práci.

Klíčový prvkem, z něhož soud dovozuje fiktivní charakter modelu vytvořeného žalobcem, který se opírá o existenci smluv o dílo a objednávek předem určujících v konkrétní pokrmy a jejich počty, jenž má příslušný „zhotovitel“ připravit za určité časové období, je skutečnost, že se zcela míjí s realitou fungování restaurace, když nemůže reflektovat skutečnou poptávku zákazníků vznikající ad hoc přímo na místě. Lze si totiž jen velice těžko představit ekonomicky racionální fungování restaurace rychlého občerstvení, jejíž kuchaři „zhotovitelé“ by produkovali žalobcem předem objednané pokrmy ve fixním množství, aniž by si je v konkrétní časové období zákazníci objednávali a výsledek jejich práce by tak přišel vniveč, či naopak v případě zvýšené poptávky po určitém pokrmu by muselo docházet při rigidním dodržování žalobcem prezentovaného modelu k odmítání objednávek zákazníků z důvodu, že kuchaři „zhotovitelé“ dosáhli limitu pokrmů předem objednaných žalobcem.

Na základě shora uvedeného nemůže být žalobce úspěšný se svou argumentací obsaženou v žalobě spočívající v izolované analýze dílčích prvků vztahu mezi ním a kuchaři, naopak správným soud shledal postup správních orgánů, které provedly komplexní zhodnocení daného vztahu, z něhož jednoznačně vyplývá jeho pracovněprávní povaha, přičemž za účelem zjištění rozhodných skutečností bylo ve správním řízení provedeno dostatečné dokazování, které je zdokumentováno ve správním spisu. Na základě zjištěných skutečností nelze dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěly správní orgány obou stupňů.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 30. dubna 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.